

Hồi 14

Ngũ Trảo Kim Long

Trên Đào Hoa Độ có một thiếu niên áo xanh đang đi đi lại lại hỏi thăm những người qua lại xem có thấy nhóm người nào với một cái xe lừa đi qua đây không?

Thiếu niên ấy chính là Âu Dương Siêu. Chàng ở Mê Tiên Cốc nghe lời Quyên Quyên mới biết tung tích của Giang Mẫn mà đến đây chàng đã đợi chờ hai ngày liền mà không thấy bọn người nọ và Giang Mẫn đâu cả, vậy chàng nóng lòng sốt ruột vô cùng.

Trưa hôm đó chàng định qua sông đi theo đường cái quan để đuổi theo xem có ai thấy không, chàng liền mượn một chiếc thuyền để qua sông, phu thuyền là hai vợ chồng tuổi đều trạc năm mươi, lão phu thuyền ngắm Âu Dương Siêu một hồi mới thủng thẳng hỏi:

- Khách quan mượn thuyền qua sông hay là đi xa?

Âu Dương Siêu đáp:

- Tôi chỉ cần qua sông thôi.

Lão thuyền chài này hình như thích chuyện trò lắm, nên thuyền vừa rời khỏi bờ y vừa chèo, vừa nói chuyện rằng:

- Khách quan xin đừng trách cứ nhé, thời buổi này thật là biến đổi nhanh chóng quá.

Âu Dương Siêu đang ngẩn người ra nhìn mặt nước nghe thấy lão thuyền chài nói như thế liền hỏi:

- Lão trượng nói gì thế?

- Hà, năm hôm trước lão nhận được một món hàng phải hai chiếc thuyền hộ tống đi hồ Động Đình, đi lại một phen xa như thế mà không những không được tiền công thì chớ, lại còn thiệt hại cả mấy bữa ăn...

Âu Dương Siêu nghĩ thầm:

- Chắc ông già này lại gặp phải bọn giặc hắc đạo nên chúng mới không chịu trả tiền như thế chứ gì?

Nghĩ đoạn chàng vừa cười vừa nói:

- Người nào mà ai vô lý đến như thế?

Ngờ đâu bà cụ đun nước ở đằng sau khoang cũng lắm bả:

- Tôi bảo là không đi mà, những người ấy đầu bịt mặt như thế có phải là hạng người tử tế gì đâu? Chỉ tại ông gàn...

Cái câu bịt đầu bịt mặt đó bỗng đã động lòng Âu Dương Siêu vì Quyên Quyên nói cho chàng hay những người cướp Giang Mẫn đều bịt mặt cả, nên chàng vội hỏi?

- Thật à? Có tất cả bao nhiêu người thế?

Ông cụ lái đò vừa đẩy thuyền vừa đáp:

- Hơn ba mươi người và một chiếc xe lửa nữa.

Càng nghe càng thấy đúng, khi nào Âu Dương Siêu lại không hỏi tới cùng, liền trấn tĩnh hỏi tiếp:

- Còn chiếc xe lửa ư? Trong đó có gia quyến ngồi phải không?

- Gia quyến cái quái gì đâu.

Bà cụ thuyền chài cố ý nói như vậy, rồi hờ hững nói tiếp:

- Lúc già đem cơm cho họ ăn, mới hay người ngồi trong xe là một cô gái đẹp như hoa nở.

Âu Dương Siêu hồi hộp vô cùng, nhưng chàng vẫn cố trấn tĩnh tinh thần, giả bộ làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Thật thế, bọn hung ác như vậy làm gì có gia quyến xinh đẹp như nên như vậy?

Ông già thuyền chài cũng vui vẻ xen lời nói:

- Có lẽ không phải là cướp đâu.

Âu Dương Siêu lại hỏi tiếp:

- Sao cụ biết không phải là cướp?

Lão thấy cô nương ấy khờ khạo như một kẻ mất hồn mất vía, không thấy cô ta nói nửa lời, cứ như người điên người khùng. Như vậy khi nào bọn giặc lại chịu đi cướp một cô gái điên khùng như thế làm gì?

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ đến thái độ điên rồ của Lăng Giao Cơ chàng mũi lòng vô cùng, cố nén lửa giận và hỏi:

- Cô nương ấy ăn mặc như thế nào và có đau ốm gì không,

- Ăn mặc ư?

Bà cụ nhìn ông thuyền chài, hình như muốn khoe khoang mình đã trông thấy rõ, liền múa tay múa chân nói tiếp:

- Ông ấy có trông thấy đâu, chính già này đích mắt trông thấy nàng ta mấy lần. Nàng ta mặc quần áo kiểu cung nữ màu bạc, bóng nhoáng trông cao quý lắm.

Âu Dương Siêu không còn do dự gì nữa, liền lớn tiếng xua tay nói:

- Cụ làm ơn chở tôi đi hồ Động Đình. Tôi không đi bộ nữa.

Vợ chồng thuyền chài nghe nói đều ngăn người ra, tỏ vẻ thắc mắc, và cũng hình như không muốn đi tới đó thì phải, cho nên cả hai đồng thanh nói:

- Khách quan...

- Chở tôi đi hồ Động Đình ngay.

- Bắt đầu từ hôm qua, vợ chồng già đã quyết định không chở người đi xa nữa.

- Ngày đây, cụ cầm lấy số tiền này, cụ có bằng lòng chở tôi đi không?

Chàng vừa nói vừa lấy một nén bạc nặng chừng mười lạng ra ném xuống ván thuyền. Thoi bạc ấy lặn long lóc và bóng nhoáng, ai trông thấy mà chẳng động lòng. Vợ chồng thuyền chài ngơ ngác nhìn nhau, lại nhìn thoi bạc, cả hai như nằm mơ vậy, rồi hỏi Âu Dương Siêu tiếp:

- Có thật không khách quan?

Âu Dương Siêu vừa cười vừa đáp:

- Ban ngày ban mặt thoi bạc thật hắc hoi, làm gì có sự giả cơ chứ?

Bà chủ mừng rỡ vô cùng, vội cầm nén bạc ấy lên. Ông cụ lái đò cũng phấn chấn hết sức, vừa đẩy mạnh chiếc thuyền đi nhanh hơn trước, mồm cứ lẩm bẩm nói:

- Bà nó này, đi xa đường thì phải thổi cơm ngay đi. Hấp một miếng thịt muối để thết vị khách quan này.

- Tôi biết rồi việc này khỏi cần ông dặn bảo.

Bà cụ nói xong đi về phía mũi thuyền, nhóm bếp thổi cơm luôn.

Âu Dương Siêu thấy vợ chồng ông già lái đò như vậy, liền cười thầm. Trưa hôm sau chàng đã nhìn thấy hình bóng núi Quân sơn rồi.

Ông già thuyền chài chỉ về phía đó và nói:

- Khách quan xem kìa, chỗ bờ đàng là chính là chỗ bữa nọ lão đã đưa bọn ấy đến đó.

Âu Dương Siêu vội đỡ lời:

- Tôi cũng lên bờ ở chỗ đó.

Chàng vừa dứt, trong bụi rậm có tiếng kêu "u". Một tiếng kêu tù và nổi lên, rồi có hai thuyền nhỏ cọt kẹt bơi ra, nhanh như hai mũi tên vậy, chỉ thoáng cái đã tới trước thuyền của Âu Dương Siêu rồi.

Thoạt tiên Âu Dương Siêu lại tưởng là bọn giặc cỏ trên mặt nước nên không để ý, tới nơi chàng thấy bốn tên đại hán bịt mặt đều cung kính lớn tiếng nói:

- Thừa lệnh giáo chủ, nghênh đón đường chủ.

Sự thể xảy ra một cách quái lạ, Âu Dương Siêu ngẩn người ra, rồi phi thân ra phía đầu mũi thuyền lớn tiếng hỏi:

- Bốn vị làm rồi tại hạ Âu Dương Siêu...

Không đợi chàng nói xong, bốn người nọ lại nói tiếp:

- Vâng, anh em giáo hạ đang ở đây chờ đường chủ đấy.

Bốn người có vẻ nghiêm trang và thái độ rất bình tĩnh, hiển nhiên là chúng không nhận lầm, mà có tiếng quát bảo người thuyền chài rằng.

- Người thuyền chài kia, có mau hãm thuyền lại để đường chủ sang thuyền không?

Một tên trong bọn nói xong, đã móc túi lấy cái sừng bò ra thổi tu tu mấy tiếng.

Tiếng tù và vừa dứt, trong hải cảng đã có tiếng trống, tiếng thanh la nổi vang. Một chiếc thuyền ba bốn buồm đỏ hồng thật lớn đã ở trong đi ra, ven thuyền đều khắc hoa và hình người sơn son thiếp vàng trông rất hoa lệ.

Âu Dương Siêu thấy vậy ngẩn người ra, lớn tiếng hỏi:

- Bốn vị là anh em của giáo phái nào thế?

Bốn người nọ đều cung kính đáp:

- Xin đường chủ sang thuyền, cho chiếc thuyền nọ đi khỏi, thì sẽ hiểu rõ liền.

Âu Dương Siêu là người có võ nghệ cao siêu gan mật cũng lớn hơn người, nên chàng đã quyết tâm nếu không vào hang hổ thì làm sao bắt được hổ con? Chàng vừa nghe bốn tên ấy

nói xong, không hỏi thêm nữa, liền giở thế Ngư Vược Long Môn (cá nhảy qua cửa rồng), mồm thì đáp:

- Nếu vậy mỗ cũng không khiêm tốn nữa.

Chàng vừa nói dứt, người đã nhẹ nhàng như một tàu lá hạ thân xuống mũi chiếc thuyền ba buồm kia tức thì.

Tám tên tiểu đồng quì ở đằng mũi thuyền, thấy chàng vừa tới, đã khẽ nói:

- Cung kính nghênh đón đường chủ.

Âu Dương Siêu cau mày lại đáp:

- Miễn.

Nói xong, chàng quay lại bảo bốn đại hán ở hai chiếc thuyền nhỏ kia rằng:

- Bốn vị cũng lên cả đấy chứ?

Bốn đại hán đồng thanh đáp:

- Anh em thuộc hạ không dám, vì chỉ dám xin dẫn đường cho đường chủ thôi.

Nói xong, chúng quay mũi thuyền đi trước. Chiếc thuyền lớn ba buồm đi sau. Âu Dương Siêu đứng ở đằng mũi thuyền, ngắm nhìn tình thế ở Quân Sơn. Ba chiếc thuyền đi vào trong hải cảng, cứ tiếp tục rẽ sóng ra mà tiến, nửa tiếng đồng hồ sau thuyền đã ghé bờ.

Bốn đại hán ở trên hai chiếc thuyền nhỏ đã phi thân lên trên bờ, đứng xếp hàng hai nghênh đón và đồng thanh hô lớn:

- Mời đường chủ lên bờ.

Thấy đã đến nơi rồi, Âu Dương Siêu không hề do dự chút nào nhảy người lên trên bờ. Chàng đã thấy ở phía đằng trước có một cái cổng bằng đá xanh rất lớn, trên đó đề bốn chữ: "Võ Lâm Nhất Thống", nét bút rất cổ kính, ắt phải do một bàn tay danh gia nào viết chữ không sai.

Chàng liền nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ Giang Mẫn bị Nhất Thống Giáo Chủ bắt cóc chăng? Không có lẽ Nhất Thống Giáo đang muốn lôi cuốn ta vào, khi nào họ lại làm những việc kết thù oán với ta như thế? Nhất Thống Giáo Chủ ở Tây Bắc là gì? Nghe Âm Phán Bốc Thông hỏi, giáo chủ của Nhất Thống Giáo có liên quan tới ta rất mật thiết, thế là nghĩa gì? Nhưng khi gặp ta ở Hoàng Sơn, y lại có những hành vi rất đáng hoài nghi, chả lẽ..."

Lúc này trong đầu óc chàng bối rối khôn tả. Chàng liền quay đầu lại hỏi bốn đại hán rằng:

- Thế ra bốn vị đều là anh em của Nhất Thống Giáo đấy à?

Bốn đại hán nghe nói đều cung kính đáp:

- Vâng, anh em giáo hạ là những người chuyên môn hầu hạ đường chủ đấy.

- Bốn vị là người của Chấp Pháp đường đấy à?

- Thuộc hạ là chấp sự của Công Đức đường.

- Công Đức đường nào?

- Vâng, là một trong tam đại chủ đường của bốn giáo.

- Tam đại chủ đường nào?
- Chủ đường thứ nhất Cháp Pháp đường, chủ đường thứ hai là bốn đường, chủ đường thứ ba là Tụ bảo đường.
- Ô! Giáo chủ hiện giờ đang ở Quân Sơn ư?
- Không, Quân sơn là chỗ an trại của bốn đường. Kìa, đường chủ đã thân hành ra nghênh đón kìa.

Quả nhiên, Âu Dương Siêu đã thấy dưới cổng chào có một bọn người đang đứng đợi chờ ở đó. Người đi đầu cao tám thước như là hạc đứng trong đàn gà. Vì y hơn mọi người ở sau y không khác gì lũ sao quây quần mặt trăng vậy, người nào người ấy đều dùng khăn đen bịt mặt chỉ để lộ hai con mắt sáng quắc ra thôi. Chỉ xem mắt của họ cũng đủ biết họ đều là những người có võ công rất cao siêu.

Chỉ có người đứng đầu là không bịt mặt thôi, mặt y vàng khè râu bạc và khá dài, nhưng trông vẫn tinh thần lắm, mày rậm, mắt rất cao, mũi lớn, thái dương huyết gồ lên rất cao, đôi người long lanh có thần.

Âu Dương Siêu chực tới gần, y đã lớn tiếng hỏi:

- Các anh em, đại giá của Âu Dương Siêu đường chủ đã tới chưa?

Bốn đại hán nọ vội tiến lên mấy bước, đi tới trước mặt Âu Dương Siêu, giơ tay phải ra, mồm vừa cười vừa nói:

- Hà hà.... Nghe giáo chủ khen ngợi đường chủ đã lâu, ngày hôm nay lão mới được gặp mặt. Thật là anh hùng xuất tự thiếu niên, sau này chúng ta phải gần gũi nhau luôn luôn mới được.

Âu Dương Siêu thấy đối phương giơ tay phải ra, trong lòng bỗng cảnh giác ngay.

Thì ra, lúc bấy giờ người lạ mặt gặp nhau, bắt tay không phải là chào đó là một lối thử thách công lực của nhau. Tất nhiên Âu Dương Siêu phải biết.

Không do dự gì cả, chàng vận hết công lực toàn thân vào cánh tay phải rồi giơ ra nắm tay ông già kia, tay của hai người vừa bắt vào nhau, cả hai đều tỏ vẻ hờn hở tươi cười, nhưng các đệ tử chấp sự của Công Đức Đường tên nào tên ấy đều là người nhà nghề trong làng võ cả nên chúng liền chú ý vào hai người, nhưng thấy hai người cứ nắm chặt tay nhau hoài mãi mãi không chịu buông ra.

Chân của ông già đi một đôi giày đế rất cao, như hài của những kép hát tuồng Tàu, dày hơn năm phân mà lúc ấy đế giày của ông ta đã ngập sâu vào trong đất không trông thấy chỗ đế giày sơn trắng ấy nữa.

Còn chân của Âu Dương Siêu thì đứng ở trên một hòn đá và cũng hơi lồm xướng.

Một lát sau trán của ông già đã bóng nhoáng và đã ứa mồ hôi.

Tuy Âu Dương Siêu cảm thấy tay mình nắm tay đối phương như cầm một chiếc gậy nặng hàng nghìn tạ vậy, nhưng lúc đầu chàng cảm thấy sức ở gan bàn tay của đối phương đưa ra rất mạnh, dần dần đã dồn sang bên tay phải của mình rồi. Khi nội lực của đối phương

dồn tới khuỷu tay đã bị tiềm lực của chàng đẩy lui, như vậy chàng không còn sợ sức mạnh của đối thủ dồn được vào trong nội tâm, tạng phủ của mình cũng không sợ bị hủy nát nữa.

Quý vị nên rõ lối thi đua bằng nội công này, nguồn kinh lực xuất phát bằng khí huyết vận hành ở trong đơn điền, như vậy quý hồ nội tạng không bị ảnh hưởng kinh lực của đối phương thì vẫn vận nội lực như thường, như vậy đối phương đã hao kém nội lực rồi đối thủ sẽ không chết cũng bị thương nặng nhưng trận đấu của hai người lúc này khác hẳn phần vì mục đích của Âu Dương Siêu không phải kiếm người để sinh sự vì thế chàng chỉ mỉm cười và nói với ông già nọ rằng:

- Ha ha... Tại hạ dường đột đến thăm lại được lão anh hùng dùng đại lễ đối đãi như thế này, tại hạ rất lấy làm hổ thẹn mà không dám nhận lễ hậu như vậy.

Lúc ấy ông già trán đã ướt đầm mồ hôi và cả trên lưng mồ hôi cũng lạnh toát ra rồi, y cũng phải khen Âu Dương Siêu thâm và bụng bảo dạ rằng:

"Y tuổi trẻ như vậy mà đã có nội lực cao siêu như thế này thật là hiếm có".

Y vừa nghĩ như vậy vừa lo ngại mình sẽ bị thương đến nơi chứ không sai.

Đột nhiên y cảm thấy sức lực của đối phương giảm bớt hẳn, ông già bớt lo ngại ngay và cũng biết Âu Dương Siêu có tấm lòng rất nhân hậu, đã có nhã ý nhường mình nên ông ta cũng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, ngưỡng nghịu nói:

- Võ công của Âu Dương dường chủ đã lừng lẫy khắp thiên hạ, ngày hôm nay tại hạ mới được gặp gỡ quả thấy lời đồn đại của thiên hạ không ngoa chút nào, Ngũ Trảo Kim Long Nhạc Lâm này uống sống tám mươi năm trời mãi tới ngày hôm nay mới được sáng mắt ra.

Âu Dương Siêu nghe nói rùng mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng:

"Ngũ Trảo Kim Long Nhạc Lâm là chủ tịch của Ngũ Long Hội ở tỉnh Tứ Xuyên tiếng tăm lừng lẫy khắp miền Tây Nam bốn tỉnh, sao lại chịu làm đường chủ của Nhất Thống Giáo như thế, như vậy đủ thấy Nhất Thống Giáo không phải là một bang hội thường của giang hồ, giáo chủ phải là người có tài ba thần thông như thế nào, Nhạc Lâm mới chịu làm đường chủ cho y như vậy!"

Trong lúc suy nghĩ chàng hơi chần chừ, chưa kịp trả lời thì Nhạc Lâm đã vuốt râu vừa cười vừa hỏi:

- Âu Dương dường chủ nghe thấy tiệt danh của lão ư?

Âu Dương Siêu mới nhận thấy mình đã thất lễ, mặt đỏ bừng ấp úng đáp:

- Đâu có, oai danh của Ngũ Long Giáo lừng lẫy như thế, tiếng tăm của hội chủ lại lừng lẫy như vậy, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu.

- Âu Dương dường chủ khiêm tốn quá.

- Sự thật là thế!

- Từ nay trở đi chúng ta là bạn đồng giáo với nhau rồi và cũng là anh em đồng môn.

- Âu Dương Siêu tôi là hậu học...

- Sao Âu Dương Siêu dường chủ lại nói thế. Tuy dường chủ mới bước chân vào giang hồ đã đánh bại Tứ Kiếm, diệt Lục ác, tiêu hủy Thất ma, oai trấn quần hùng ở Thiên Tâm

Trang, cái tên Thần Châu Tam Kiệt chấn động bốn bể lừng lẫy tám phương lão khâm phục vô cùng.

Âu Dương Siêu thấy đối phương biết rõ lai lịch của mình như vậy cũng đủ biết Nhất Thống Giáo chú ý đến mình như thế nào. Cho tới lúc bấy giờ chàng vẫn chưa biết Nhất Thống Giáo đã quan tâm với mình như vậy không biết là có hảo ý hay là ác ý, vì vậy mà trong lòng chàng cứ nơm nớp không yên.

Nhạc Lâm lại lớn tiếng nói tiếp:

- Bữa nọ lão nhật được lệnh dụ của giáo chủ biết mấy ngày gần đây Âu Dương đường chủ thế nào cũng giá lâm bốn đường khiến bốn đường vẻ vang khôn tả, thế nào lão cũng phải lãnh giáo Âu Dương đường chủ một phen mới được.

Âu Dương Siêu càng kinh ngạc thêm, bụng bảo dạ rằng:

"Ta đến Quân Sơn đây chỉ là một quyết định tạm thời thôi, sao Nhất Thống Giáo Chủ lại biết trước như vậy?"

Nghĩ đoạn chàng liền hỏi tiếp:

- Có phải giáo chủ truyền dụ đấy không?

Nhạc Lâm hơi gật đầu một cái và đáp:

- Vâng.

Nói xong, y lại xua tay nói tiếp:

- Nơi đây không phải là chỗ tiếp khách, xin mời Âu Dương đường chủ hãy vào trong trại xơi nước.

Nói xong, chỉ thấy y giơ tay ra hiệu một cái, bọn người đứng ở phía sau y đã chạy tới trước cổng chào rồi đứng sang hai bên để nhường lối đi giữa cho hai người đi qua.

Nhạc Lâm lại nói tiếp:

- Mời Âu Dương đường chủ đi trước!

- Mời lão anh hùng đi trước cho!

Tới đây Âu Dương Siêu không khách sáo nữa, liền cùng Nhạc Lâm sát cánh nhau lớn bước đi qua hai hàng rào người ấy.

-- o O o --